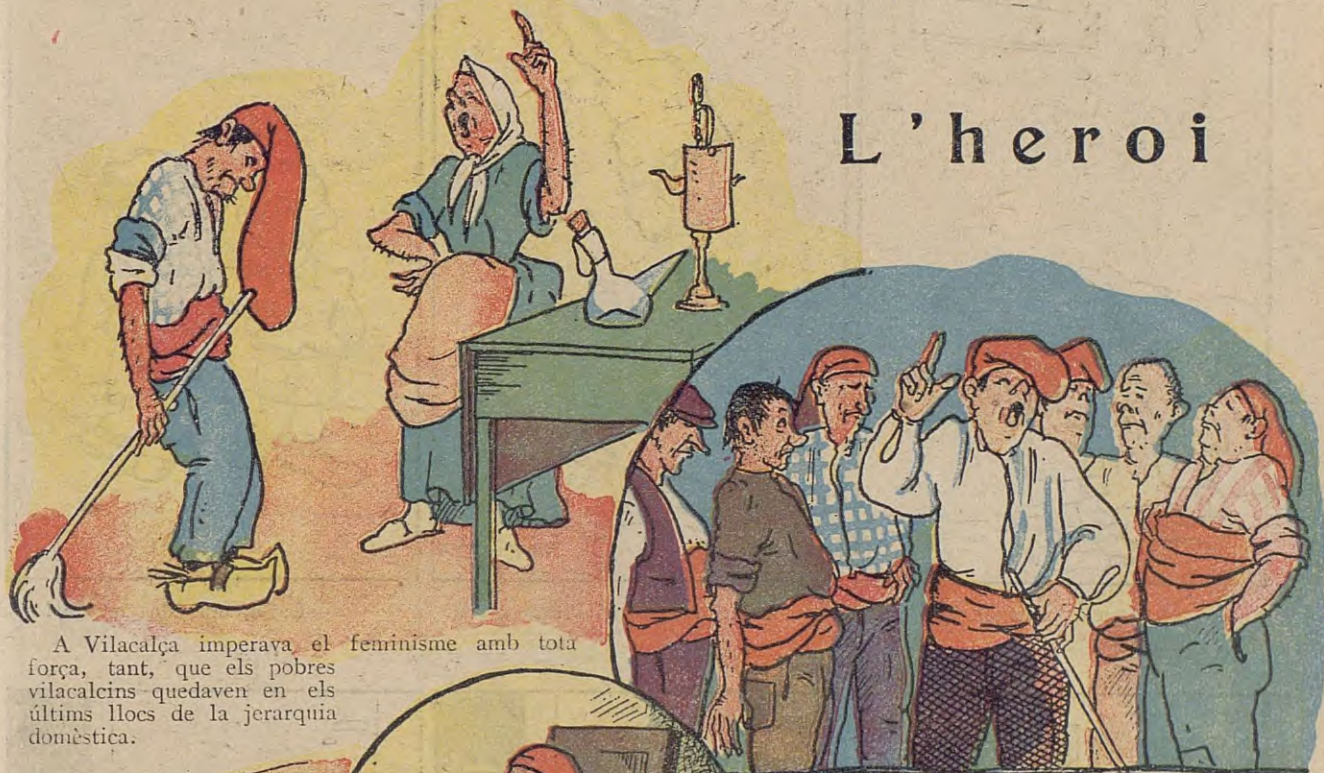

VEROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

L'heroï

A Vilacalça imperava el feminisme amb tota força, tant, que els pobres vilacalcins quedaven en els últims llocs de la jerarquia domèstica.

L'alcalde, prou s'ho prenia malament, i tot eren prèdiques per a restablir l'ordre de les coses, però tot era en va.

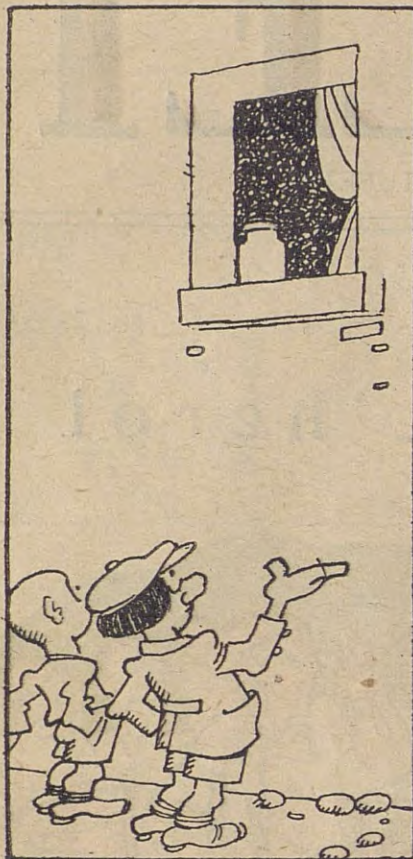
Fins un dia arribà a prometre un sac de cigrons (de collita pròpia) al vilacalcí que provés ésser prou enèrgic per imposar-se a casa seva...

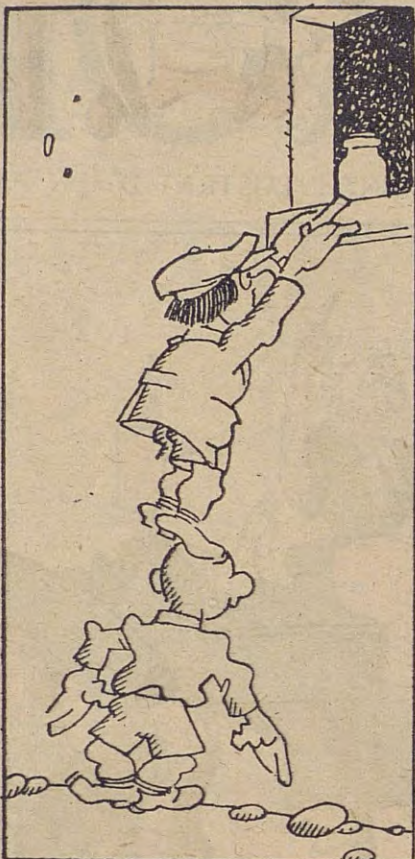
i l'únic que es presentà fou un home gros i cepat, que prou semblava capaç d'imposar-se a la seva dona.

Convençut l'alcalde, li digué: —Heu guanyat el premi. Vinga el sac que us l'ompliré de cigrons.—L'home presentà un saquet petit.—Home, n'hi cabran molt pocs. Us en mereixeu més!—Es que, sabeu?—respongué—la dona no m'ha volgut deixar el gran de cap manera!

Sistema pràctic

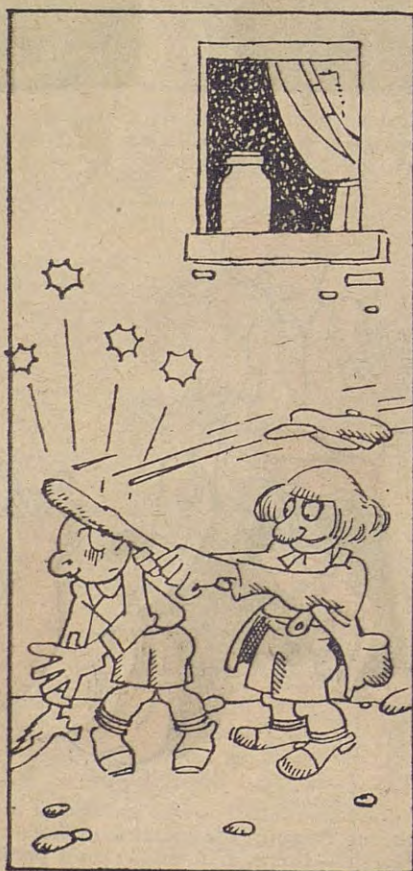
—Noi, aquella melmelada

massa amunt ens l'han posada.

—Calla, una idea m'acud!

Dóna al company garrotada.

Surt un bony alt i gruixut

que els ha completat l'alçada.

El gos del ventríloc

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

El senyor Canons estava dinant en una fonda de fora, quan va entrar un individu seguit d'un gos perdiguer. Aficionat com era als gossos, el senyor Canons no es pogué estar d'exclamar:

—Quin animal més bonic!

—Gràcies, favor que vostè em fa—va respondre el gos.

El senyor Canons va restar astorat. Aquell gos parlava! Ara era l'amo de l'animal que li dirigia la paraula:

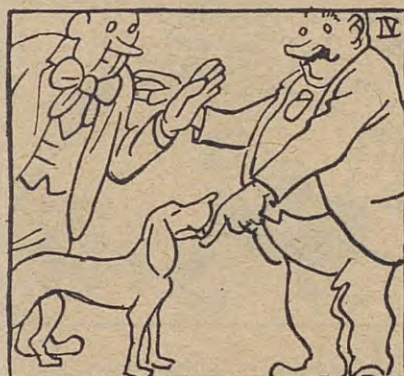
—Tom—digué amb cara severa—, ja

saps que et tinc manat que no parlis amb forasters.

—Dispensi, amo—féu el gos humilment—. No hi tornaré més.

—Deixi'l dir, l'animallet—féu el senyor Canons—. Oh, i escolti, ¿me'l vol vendre?

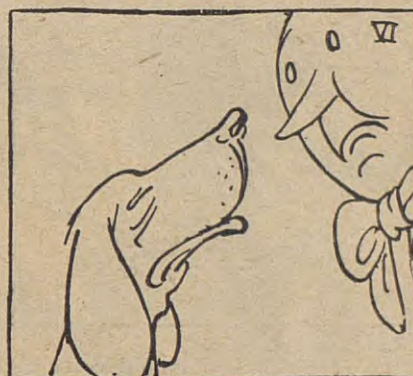
—De cap manera—féu el foraster.
—N'hi donaré cent duros.
—No em vengui, amo—féu el gos sumicant.

—No tinguis por, Tom.
—N'hi donaré dos cents duros.

—El meu gos no és per vendre.
—Tres cents...
—Veurà, si es posa a la raó...
—No, no—cridà el gos—. No em vengui!

—T'has de resignar, Tom—féu l'amo

severament—. Ja saps que a casa som pobres. Si me'n dóna quatre cents duros—continuà, dirigint-se al senyor Canons—és cosa feta.

El senyor Canons començà a treure bitllets, mentre el gos procurava con-

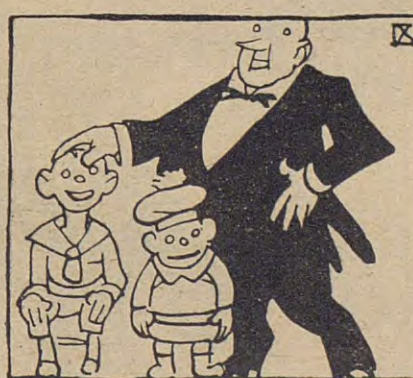
vèncer el seu amo. Però quan el preu fou pagat i el senyor Canons tingué a la mà la cadena del gos, aquest exclamà:

—Molt bé, amo ingrát, m'ha venut,

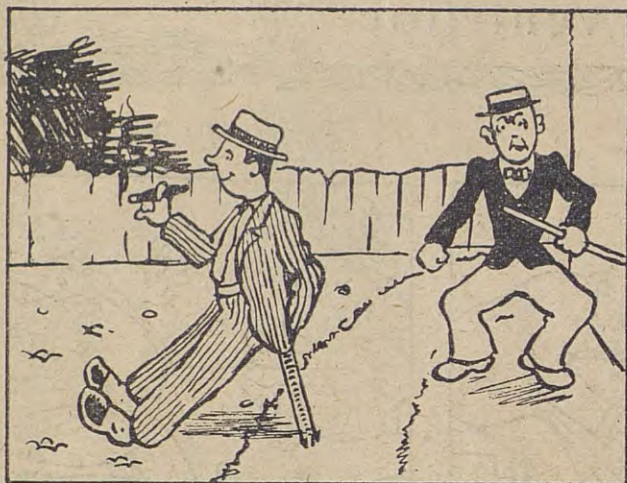
però el faré quedar malament, perquè d'avui endavant no diré mai més ni un mot.

I així fou, i el senyor Canons encara avui no se'n sap avenir que aquell

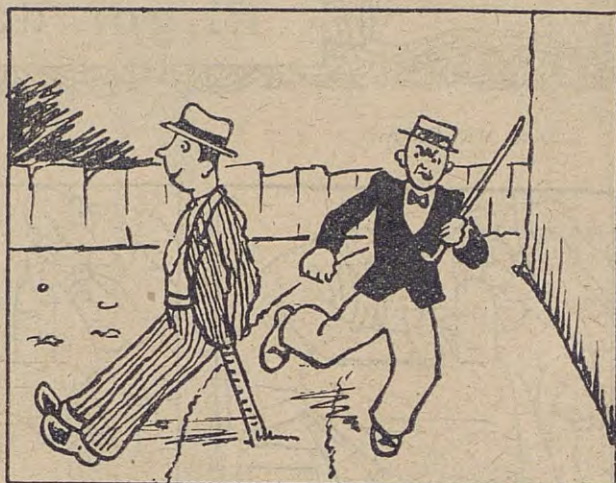

animal tan xerraire abans, ara no digui res. Mentrestant el venedor, amb els quatre cents duros és a explotar les seves habilitats de ventríloc en altres pobles.

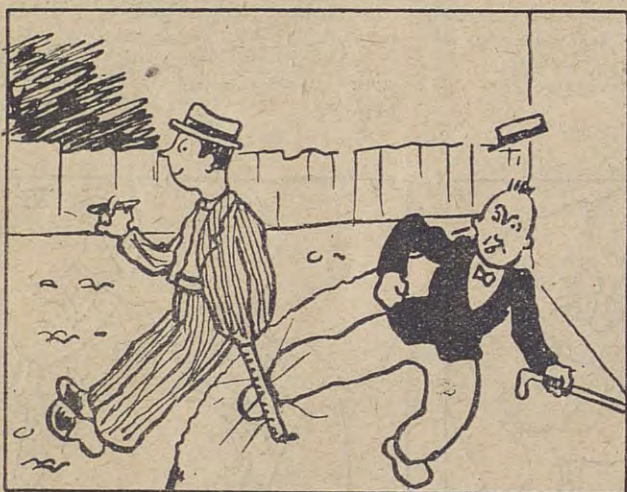
Per força, no vulgheu res

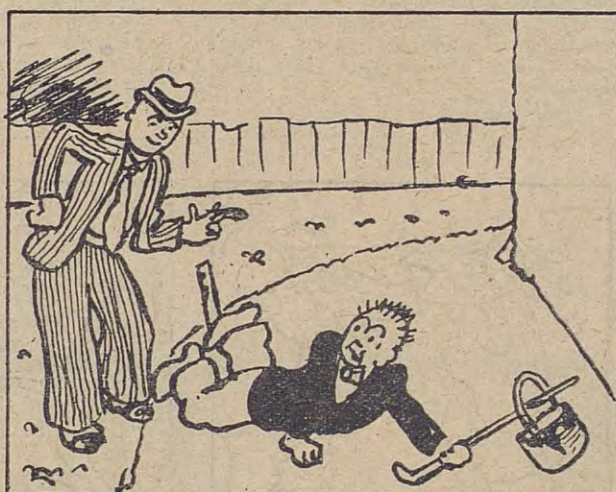
En Rafelet estava esperant tranquilament la seva *nòvia*, quan en Rafeques, el seu rival, gira la cantonada.

Empipat de veure altra vegada el seu contrincant, no pot estar-se de fer mal i.....

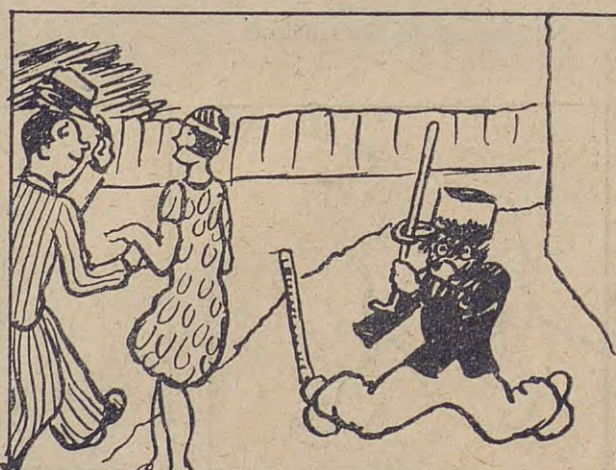
pega cop de peu al que ell creia que era el bastó, per fer-lo caure, resultant ésser una barra de ferro, i de poc no es trenca el peu.

No content amb l'escarment, vol encara tirar-li un pot de pintura per a poder ridiculitzar-lo quan arribi ella.

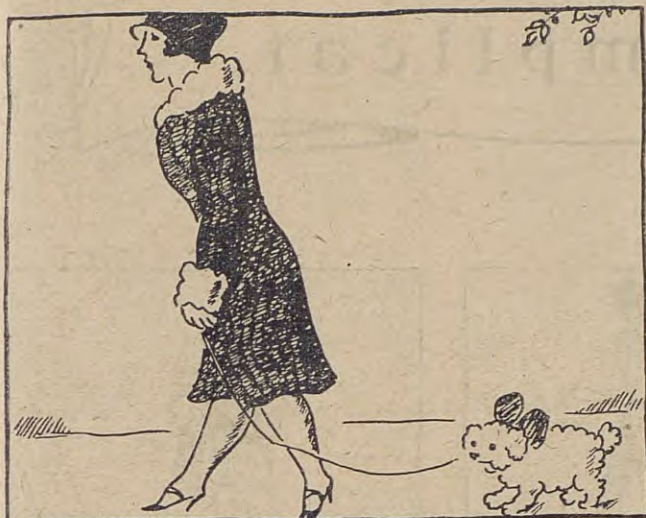

En el mateix moment que arribava ja tenia el pot a punt de tirar-l'hi, i perquè no veiés de quin medi es valia per a guanyar-se l'amor d'ella, para l'impuls del bastó.

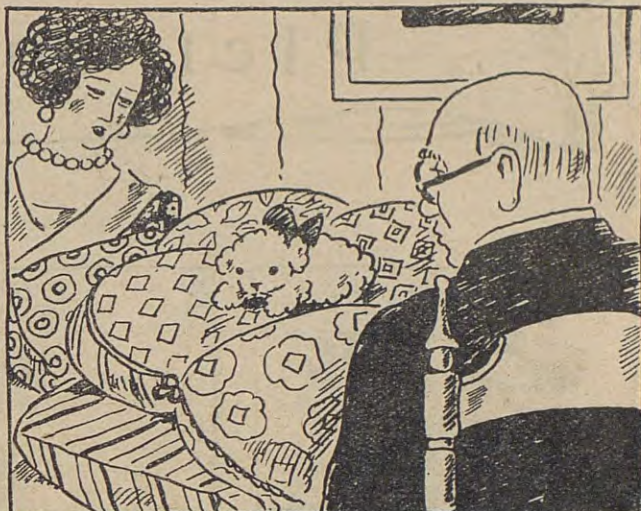

Resultant que el pot va a caure sobre d'ell, quedant fet un cataplasma amb la consegüent burla d'en Rafelet i d'ella mateixa.

Una bona llicó

Una dama molt rica en diners, tenia un gosset i se l'estimava com si fos un fill. Un dia se li posà malalt i va sol·licitar a un metge...

...molt famós i intel·ligent que el visités. El metge, sense deixar veure que estava molestat, va auscultar el gosset i va fer una recepta.

Després, veient en un recó una nena petita que el mirava, s'hi acostà tot dient: —Em sembla que aquesta criatura està un xic pàl·lida.

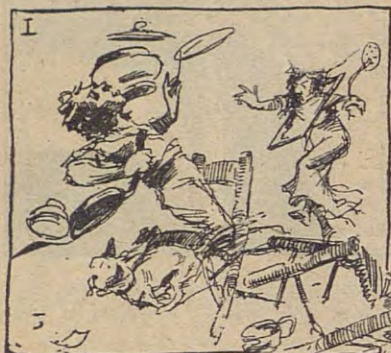
I la va auscultar, li va mirar la llengua i redactà també una recepta.

I donant-les totes dues a la dama impertinent, va dir amb la més gran serietat: —Senyora: Si els dona amb

puntualitat aquestes medicines, li asseguro que, si Déu vol, els seus nens seran guarits ben aviat.

Plet complicat

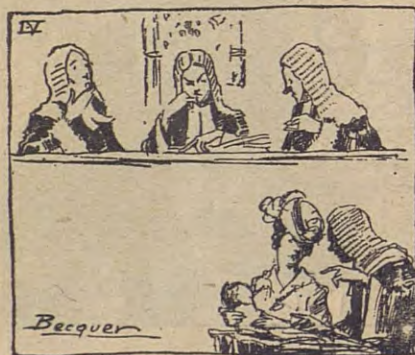
I
Un milord i sa senyora
un jorn es van enfadar.
Molta pisa es van tirar
amb feresa destructora.

II
De seguit el lord ha anat
a veure un procurador:
—Vull divorciar-me, senyor,
amb la dona m'he enfadat.

III
La muller també se'n va
amb el seu nen de bolquer,
a veure un jutge sever,
i el divorci ha demanat.

IV
La causa als tribunals va
i no es pot resoldre res
per saber el nen, qui és
dels dos que l'ha de guardar.

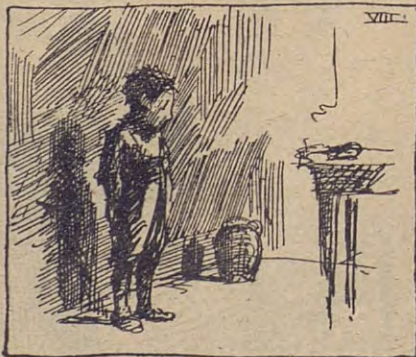
V
El plet dura molt de temps,
els advocats fan negoci,
els jutges distreuen l'oci
fent ocells amb documents.

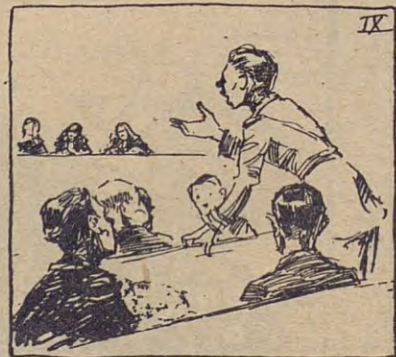
VI
Passen anys i va al Suprem
aquell plet tan complicat.
Allà parla un advocat
amb làbia que tothom tem:

VII
—L'infant, senyor President,
és just que el guardi la mare.
La llei els febles empara
i els justos contra el dolent.

VIII
—Imagineu's l'infantó
sens l'escalf de sa mareta...—
i així va seguint la veta
fins que un jove diu:—Senyor!

IX
—No insulti, no sóc infant,
que ja estic servint el rei!—
Tan llarg era el plet aquell,
que el nen s'havia fet gran!

Qui a ferro mata...

EN Mandra i en Cansat eren dos mariners de guerra als quals els seus companys havien aplicat aquests noms molt adequats als seus caràcters. Perquè tots dos havien nascut cansants, i ja de petits, a la platja de pescadors, la seva ocupació de tot el dia havia estat jeure a l'ombra de les barques.

Arribats a l'edat de servir s'havien trobat embarcats en un creuer i obligats a una disciplina i un treball que no els provava i d'aquí que no fessin més que rumiar la manera d'escapar-se.

Però això era tan difícil! A la ciutat on tenien la base naval, tothom els coneixia, per llurs freqüents borratxes, i si haguessin provat de desertar allà, els haurien agafat de seguida.

Un dia, però, van saber que el seu vaixell aniria a altres aigües per fer maniobres i pràctiques.

—Ara serà l'hora, Cansat! Així que toquem un port on ningú no ens conegui, a volar!

—Però si per la roba de mariner ens coneixerà tothom!

—Ja ens en procurarem d'altra.

Després d'alguns dies de navegació, arribaren a la badia on havien de tenir lloc les pràctiques, i abans de començar, el comandant del vaixell concedí mig dia de repòs perquè la marineria pogués baixar a terra i distreure's. Mentrestant els fusters de bord preparaven els blancs per a l'artilleria.

En Mandra i en Cansat, així que posaren peu a terra, procuraren fer-se fonedissos dels altres companys per entre els carrers de la ciutat, i així que ho lograren, fugiren cap als camps, decidits a desertar definitivament.

—Ara ens procurarem roba nova i diners—féu en Mandra.

—¿Com ho farem?—preguntà en Cansat.

—Mira, ¿veus aquella masia solitària vora la mar? Doncs, ara, anirem rondant-la i mentrestant cercant un amagatall i així que sigui nit hi entrarem, robarem diners i roba i ens n'anirem a l'amagatall a vestir-nos.

—Però bé hi haurà algú...

—Per això et dic que esperem la nit perquè dormin!

Rondant entre canyars i bardisses, a entrada de fosc descobriren al costat de la platja una barraca de fustes, nova i blanca.

—Aquí ens podrem amagar, per posar-nos la roba—féu en Mandra.

—¿Vols dir que no hi viu ningú?

—No, home. Això és una caseta de banys i no hi vindrà ningú fins demà a l'hora del sol.

Ajaguts a terra esperaren que toquessin les dotze de la nit. Llavors, amb pas cautelós es dirigiren a la masia i saltaren a dintre per una finestra oberta.

Mentre amb la claror d'un tros d'espelma cercaven la roba i diners que desitjaven, sentiren trepig, i un vell aparegué davant d'ells, amb un garrot a la mà. En Mandra, en veure's descobert es tragué un gros ganivet que

duia i li'l clavà sense donar-li temps ni de dir res.

Després, convencent-se que a la casa no hi havia ningú més, feren un farcell de la roba que pogueren i algun diner que hi havia a la calaixera i corregueren a refugiar-se a la barraca blanca de la platja.

—Ara és més necessari que mai fugir de seguida—féu en Mandra—havent-hi un mort de per mig.

Tan de pressa com pogueren es tragueren els trajos de mariner i començaren de remenar la roba que havien dut per triar la més convenient.

—Si almenys tinguéssim llum! L'espelma m'ha caigut a terra pel camí!

Com responent a aquest desig, una claror vivíssima illuminà en aquell moment la barraca, filtrant-se per totes les esclotxes.

—Els reflectors del creuer!—murmurà en Cansat—. No ens moguem, que no ens veïessin amb els telescopis.

Un moment estigueren immòbils. Després un xisclet agut com el d'un gat esverat fendí l'aire i a la porta de la barraca esclatà un obús amb soroll eixordador.

—Llamp! Aquesta barraca és el blanc que han construït els fusters per les pràctiques d'artilleria!—cridà en Mandra—. Fugim!

—No puc, estic ferit!—gemegà en Cansat.

En Mandra anava a fugir tot sol, però un viu dolor al genoll l'advertí que ell també estava ferit.

Mentrestant, els obusos anaven plovent...

Al pont del creuer, el primer oficial digué al comandant, tot enfundant els binocles:

—Excel·lent punteria, mon comandant. Del blanc no en queda res. Demà caldrà construir-ne un altre.

BON REMEI!

Pujà a un remolc de tramvia un senyor molt abrigat amb abric, guants i bufanda i així que assegut va estar es posà a tossir amb força com si s'anés a escanyar.

Un que al seu davant s'asseia li digué: —Quin refredat! Tingui, prengui una pastilla—.

I una capsà n'hi allargà. L'altre, diu abans de prendre-la:

—¿Vostè creu que em curarà?

—Ja ho crec! Són un remei òptim.

No en prenc d'altre. Fa trenta anys duc una bronquitis crònica i tots trenta anys les he usat!

P. E. P.

—M'han dit que estaven assassinant un tal Beethoven!

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Procediment general

que a tots dos guareix el mal.

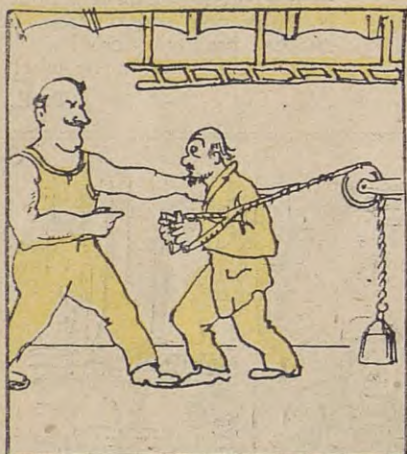
Se'n van a un metge famós
per a guarir-se tots dos.

—Els convé—diu el doctor—
fer gimnàsia amb molt vigor.

A un gimnasta han acudit
que cura els estrets de pit.

—La politja va estirant
i aviat s'irà engreixant.

—Vostè aquesta estirarà
i aviat s'aprimarà.

—Per posar o treure greix
als dos ens fa fè el mateix!

—Anem, noi, jo et guariré
i també em posaré bé.

En Baliga s'ha aprimat
passejant molt carregat.

Les costelles de moltó
a en Balaga posen bo.